

Acı

– kadriye xoda · 17 Ocak 2012

Acı

Yaşımın kaynağı olan toprağa dokunurken kendimi biraz daha zorlasam çok eski zamanlarda yaşamış ve ölüp toprağa karışmış insanların kalbine, talan olan uygarlıkların acısına, hükümdarların gücüne, bitkilerin ruhuna, börtü böceğin bilinmez alemine dokunabilecektim. Bir buhran geçiren zihnim kendini yaşadığı zaman ve mekandan uzaklaştırmak için zorluyor, türlü türlü hayaller kurup resimlere ruh vermeye çalışıyordu. Çünkü zavalı zihnim ne yapacağımı düşünmekten yorgun düşmüş, kapatıldığı şu dört duvarın içinde çırpınmaktaydı. Zihnim bulunduğu noktanın akıl ile delilik arasında küçük bir nokta olduğunu, kendine sahip çıkmasını gerektiğini düşünüyordu.

Bütün seslerin, küfürlerin birbirine girmesi bana karşımda duran kapıyı gösteriyor, saat on ikiyi göstermesine rağmen kendimi gecenin karanlık koynuna atıyorum. koştukça koşuyorum.

Çektiğim ruh acısı, beynimin kıvrımlarında bir güve gibi dolaşan, düşüncelerimi; delirme arifesine getirmişti. Acı, canımı yakıyordu ama acının kaynağını kimse bilemiyordu.

Vücudumun bir yerinde gizlenmiş bir sır idi...

Beynimde, kalbimde, ruhumda, damarlarımdaki kanda, nerede olduğunu bilmediği bir yerdeydi acı!

Bedenime yerleşen o acı, her baharla tazelenir. Kurtulmak ve onu silmek mümkün değildi.

Yaşamakta olduğum şu anı dondurup geriye geçmişime baktığımda, incindiğim kadar başkalarının da incittiğimi de görüyorum. Kimi zaman bilerek, kimi zaman da elimde olmayarak çevremdeki insanlara zarar verdiğimi fark ediyorum.

Yaptıklarımın bazen pişmanlık duyar, bazen de hiç... Kaba ve sert davranışlarımı ve insanları üzdüğümü, gücendirdiğimi daha sonra fark ediyorum. Ne yazık ki, hayatımız beyaz düz bir kâğıt gibi kalmıyor, kirleniyor, yıpranıyor, yozlaşıyor ve çirkinleşiyor.

Yıllar önce, geçmişini şarap şişesine koyup; mahzenin en kuytu yerinde muhafaza etmişim. Gece yarılanmıştı; zelzele oldu sandım; sıçradım yatığımdan, şarap şişesi gözümün önünde durup beni geçmişe götürdü. Bir film izler gibi izledim.

Tertemiz beyaz kâğıda baktım, kalemi parmaklarımın arasına aldım ve ne yazık ki, kalemimde yazma gücünü göremiyordum. Elim titriyor, beynim çatlıyor, herkes ne kadar şen, ne kadar memnun görünüyordu. Oysa ben, var oluşumdan pişmandım.

Kalemim gönlüm gibi bitkin, titrek ve sönük bir alevle yanmakta olan sigaram gibi! Şu sayfaya vuran ışık bütün geçmişimi sergilemişti, aşkın izlerini hayal etmemi sağlıyordu. İşte şu an bile gönlümde bir aşk acısıyla sarsılıyorum. Eğer aşk bir güzelliğe düşünceyi bağlamak ve sürekli olarak onu hatırlamaksa ben şu anda halen onu sevgiyle hatırlıyorum. Oysa ne yazık ki var olduğundan emin değilim.

Neden şu bulunduğum zamandan tat alamıyorum; ya da hayatımın tatsız oluşu mu beni böyle yok eden; nedenler ne olabilir ki? Ama yinede renkleri, en canlı manzaralarıyla hep gözümün önünde sırasıyla beliriyor! Garip bir duyguyla sarsılıyorum! Günlerdir rüyalarımın geçmişimi görüyorum.

Yıllar önce. Gece saat on ikiyi gösteriyordu. Sırtlanlar arasından, daralmış ve her şeyi göze alarak bulunduğum yerden kaçıyorum. Koşuyorum... Ayaklarım çıplak, kalbim kırık ve daldan kopmuş bir yaprak gibi savruluyorum. Ama nereye? Orman içinde kaybolmuş her an avlanma korkusuyla ürkek bir ceylan gibi... Hıçkırıklarım duyulmasın diye, ağzımı kapatıp bir elektrik direğine yaslanıp yere çöküyorum. Her yer zifiri karanlık ve sesiz. Üzerime vuran ışık beni ele veriyordu. Çok geçmeden bir ayak sesiyle irkildim! Yaklaşan o ses, güçlü elleriyle kolumdan tutup çömeldiğim yerden kaldırıyor. Hayatımı alt üst eden o gece, bana mutluluğun var oluşunu, sevginin olduğunu, her rengin olduğunu daha sonra gösterdi.

Yüzüme bakıp: "seni ağlatanları biliyorum, o yüzden seni takip ettim. " Cümlesini bitirdikten sonra, başımı göksüne dayayıp derin bir iç çekti...

Güneş epeyce yükselmiş, dünyayı hayatla doldurmuştu. Odamı, durumumu eskisi gibi buldum. Masanın üzerinde, yazmakta olduğum anıyı hayal ettim.

Talihsiz başımı yastığa koydum, uykuya dalmak istedim, ona uyku denirse! Uyanırken içim daha rahat. Rüyalarımı oluşturan hayaller, sisli ve kâbus dolu...

Vakit geç, hava karanlık, yaşlı acı dolu kalemimden, dökülen kanlı mürekkep beni bu gece mayalanmış hamura çevirmişti! İkimizde bunca yılı nereye sığdırdık? Geçmişimizi kalbimize gömdük ve kanasındıye. Ne yazık ki, ona olan sevgimi söyleyemedim; söylemiş olsaydım darmadağın bir göçük olurdu hayatım. Her şeyi unutmak, benliğimden silmek ve kaçmak! Nereye kaç bilirsinki.... Ne şarap şişesi saklar ne de bir mahzen...

. Kaçmak ve kurtulmak, ama nereye... Yanlış zamanda gelen mutluluk, aksine beni daha da mutsuz etti... Aşk yorgunluğu ile huzursuz olan beynime bir de uyku uyusukluğu eklenmişti. O ağırlık ile şu talihsiz başımı yastığa koydum; derin bir uykuya dalmışım.

Yazık! Ona uyku mu denir? Uyanık iken içim daha rahat. Rüyalarımı oluşturan hayaller, sisli bir akşam havası gibi.

Uykudan kalktığım zaman güneş epeyce yükselmiş, dünyayı hayatla doldurmuştu.

Odamı, durumumu eskisi gibi buldum.

Kadriye yapıcı